

Capellà i formador de capellans

ROSSEND DARNÉS

El papa Joan XXIII i el Concili Vaticà II van significar una gran esperança en l'Església i un nou clima en les relacions amb el món. Pau VI, amb l'encíclica *Ecclesiam suam*, la visita a Jerusalem i a l'ONU, ho consolidà. El Seminari de Girona visqué amb molta intensitat el Concili. El tàndem format pel responsable dels estudiants més grans i el director espiritual imposà un mur de silenci en la informació quan s'hi produïren les primeres grans discrepàncies. La reacció dels estudiants més grans fou contundent: reclamaren un canvi de timó que portés a viure en sintonia amb el nou temps que s'iniciava. Això va fer que la tardor del 1963 fos nomenat Mn. Modest nou superior i mà dreta del rector, Damià Estela. Hi estigué quatre anys. Mn Damià havia fet una homilia antològica sobre el Concili a la catedral per la Pasqua Granada. Ambdós feren una renovació a fons del Seminari i ens ajudaren a formular adequadament qüestions que nosaltres només intuïem. Entraren nous professors i nous aires: Vicenç M. Capdevila, Joan Busquets, Marcel Salleras, Albert Gou, Pere Torras, Josep M. Marquès... En Modest, persona lúcida, d'exposició clara i rigorosa, hi tingué un protagonisme fonamental en aportar-hi rigor intel·lectual, obertura a la modernitat, diàleg amb el món, exigència de formació, una nova espiritualitat i una moral més d'actituds i d'opcions vitals

bastida en l'experiència de la llibertat evangèlica i de la responsabilitat personal i en el Manament Nou de l'Amor. Una teologia més d'arrel bíblica i litúrgica centrada en el Misteri de Crist, mort i ressuscitat. Obertura als nous corrents de pensament: Congar, Chenu, De Lubac, Schillebeeckx, Rahner, González Ruiz, P. Brassó, Franquesa, Minobis de Montserrat, Eusebi Colomer, (Teilhard de Chardin... diàleg amb el marxisme, P. Botam i moviment ecumènic). S'endegaren grups diversos: de missions, de pastoral obrera, del món rural, de litúrgia... Passaren pel Seminari Mons. Ancel, el bisbe obrer; Hélder Câmara, Mera i gent de l'HOAC, i alguns altres... El Seminari bullia de creativitat: acadèmies amb un bon guix literari, poètic, teatre i cine-fòrum, parada de llibres per Sant Jordi... Bullia de noves idees, de catalanitat, d'un ambient participatiu

>> *Modest Prats, a la Facultat de Lletres, en la seva última lliçó, el maig de 2002.*

El Seminari bullia de creativitat: acadèmies amb un bon guix literari, poètic, teatre i cine-fòrum, parada de llibres per Sant Jordi...

i cordial. Hi hagué «un altre» Seminari a Girona, que alguns vam viure i vam protagonitzar gràcies en bona part a en Modest, diferent d'aquell altre que gent com Josep Valls, Robert Roqué, Pere Madrenys i Pep Collelldemont descriuen com a gris i carcerari. Al Seminari s'interpretà la *Passió* de Bach dirigida per Mn. F. Geli i cantada per l'escolania i l'*Schola Cantorum* i vocalistes, tots seminaristes, acompanyada per l'Orquestra de Cambra de Girona. Publicàvem en català una petita revista de comunicació *-Xarxa-* amb el clergat gironí, editàrem en ciclostil *La Pell de Brau*, de l'Espriu, alguns començarem el curset de català per correspondència amb l'Òmnium cultural, avortat pel ministre Fraga... En Modest Prats, citant el P. Chardonnel, ens havia dit un bon dia de Sant Jordi: «La sola mesura del capellà és el poble. No es viu, no es respira sense el poble (...) Si jo no em caso amb ningú és per casar-me amb el poble: si no engendro tal o tal vivent és per ser pare del poble. Per això, frustrar en el capellà aquest acompliment conjugal, prohibint-li de viure plenament el destí polític del poble, és mutilar-lo...». En Modest fou també un gran professor –de literatura i de teologia– i formador de capellans. Ell reivindicà sempre el fet de ser capellà i poder estar en una parròquia.

Rossend Darnés és sacerdot.

NOTITILIA JAVI

«Un cura de pueblo» a Santander

XAVIER FOLCH

Els meus records d'en Modest Prats estan lligats, sobretot, a Girona i a Medinyà. Fent memòria, apareixen també d'altres àmbits, com Barcelona, o el Canigó, o Castelló d'Empúries, o fins i tot Santander.

El viatge a Santander va ser curiós i molt interessant. Cada any, a la universitat d'estiu, s'hi feia –i em sembla que encara s'hi fa– un seminari organitzat pel Gremi d'Editors. L'any 1993 em va tocar a mi dirigir-lo. Vaig encarregar ponències sobre la lectura a gent diversa: Carmen Martín Gaité, Josep M. Castellet, Jorge Semprún, Modest Prats, Javier Pradera, Jordi Herralde, Joan Guitart, etc. Com solia passar, la intervenció d'en Modest va deixar el públic bocabadat. En Semprún, que l'escoltava, va preguntar a la Dolors Folch: «¿Quién es este?», com volent dir «com és que no el conec?». I la Dolors, amb un visible orgull, va contestar: «Un cura de pueblo». I, efectivament, en Modest, a més d'un gran mestre, un savi, un orador inigualable, era un capellà de poble, lligat al poble i al país. I recordo que, a Santander, vam tenir temps de visitar un dels principals monuments de la ciutat, «*los Campos de esport del Sardinero*», que en Modest volia conèixer de totes totes.

L'última vegada que em va telefonar, la tinc anotada. En Modest no trucava gaire, si no es tractava d'una qüestió important. «Només una cosa» –em va dir– «m'han diagnosticat el mateix que al Pasqual Maragall. M'agra-

En Modest, a més d'un gran mestre, un savi, un orador inigualable, era un capellà de poble, lligat al poble i al país

ARXIU XAVIER FOLCH

>> Modest Prats i Pasqual Maragall, el 2009.

daria parlar amb ell. M'ho pots aconseguir?». La trucada va ser el 27 d'octubre de 2009. Ja feia uns quants mesos que els amics de Girona s'havien adonat que en Modest no era el mateix d'abans. Però ara ja teníem un diagnòstic mèdic.

Vaig telefonar de seguida al Pasqual Maragall. Li vaig dir: «Te'n recordes, d'en Modest Prats?». La resposta: «Sí, el mossèn savi de Girona». Quan li vaig explicar el motiu de la trucada, em va comentar: «Pobre!».

En Modest va venir a Barcelona al cap de pocs dies, acompanyat pel Guillem Terribas. En Pasqual el va re-